

René Guénon: A tradícióellenességtől az ellentradicionalitásig

2014 június 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

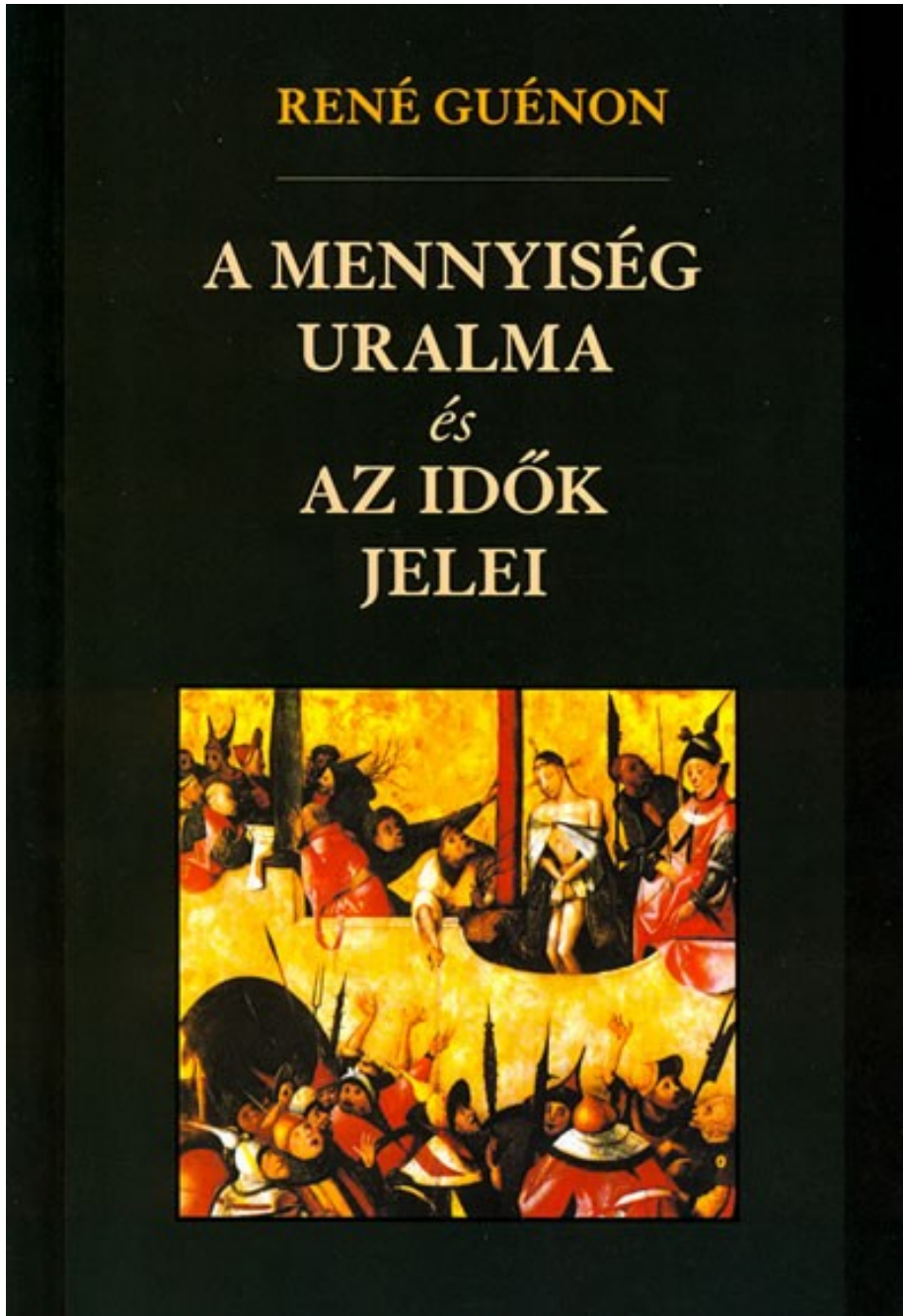
Mérték

Az előző fejezetben olyan dolgokkal foglalkoztunk, amelyek - akárcsak az összes többi, modern világhoz tartozó dolog - gyökeresen antitradicionálisak; {...}

{...} bizonyos értelemben azonban túllépik a pusztán tagadásként felfogott "antitradíciót", ugyanis egy olyasvalami

felé vezetnek, ami tulajdonképpen már "ellentradíciónak" nevezhető.

E két különbsége hasonló ahhoz a megkülönböztetéshez, amelyet korábban a deviáció és a felforgatás kapcsán említettünk, és megfelel az egészében vett antitradicionalis akció már vizsgált két fázisának. Az "antitradicionalis" legteljesebb kifejeződését abban a materializmusban találja, amelyet "integrálisnak" lehetne nevezni, és ez a múlt század vége felé tetőző materializmus; ami az "ellentradíciót" illeti, ennek még csak elzáró jeleit láthatjuk, és pedig mindazoknak a dolgoknak a képében, amelyek így vagy úgy hamisítványaivá igyekeznek válni magának a tradicionalis eszmének. Ugyanakkor hangsúlyoznunk kell, hogy éppúgy, ahogy a magát "antitradicionalisként" kifejező "szolidifikatív" tendencia képtelen elérni végső határát, mivel e határ minden lehetséges létezésen kívül, illetve minden lehetséges létezés alatt van, várható, hogy ez a törvényszerűség fog vonatkozni a felbomlás felé irányuló tendenciára is, amely viszont az "ellentradícióban" fejezi ki magát.

Míg a ciklus, végére nem érve, be nem teljesedik, a megnyilvánulás voltaképpeni feltételei magától értetődően megkövetelik, hogy ez így legyen; amennyiben pedig a ciklus valódi végét nézzük, az egy "helyreállítást" feltételez, amelynek következtében - ahogy azt már jeleztük - az "ártalmas" tendenciák "transzmutálódnak" fognak, hogy határozottan jótékony eredményre vezessenek. Sőt, az összes prófécia jelzik (a kifejezést természetesen helyes értelmében használva), hogy az "ellentradíció" szemmel látható győzelme csak egy múló győzelem lesz, és abban a pillanatban, amikor ez a diadal már-már beteljesedni látszik, spirituális befolyások fogják szétrombolni, amelyek,

hogya a végső helyreállítást elsegítsék, e ponton be fognak avatkozni. (1) Egy ilyen közvetlen beavatkozás ugyanis elengedhetetlen ahhoz, hogy a választott időben véget lehessen vetni a ciklikus megnyilvánulásba foglalt összes lehetőségek legfélelmetesebbjének és "legsátánibbjának"; azonban ennyi éppen elég a várható jövő elvételezéséért, és most tovább kell folytatnunk az "ellentradíció" voltaképpeni természetének tüzesebb vizsgálatát.

Éppen ezért ismét utalnunk kell arra a szerepre, amelyet az "ellenbeavatás" játszott: miután ugyanis, mint a modern mozgalmak láthatatlan inspirátora, mindeddig homályban maradt, végül is - ha e kifejezés egyáltalán helyénvaló itt - "exteriorizálni" fog valamit, ami olyan lesz, mintha csak az igazi tradíció másolata volna, legalábbis annyira teljes és annyira pontos másolata, amennyire bármiféle másolat veleszületett korlátozottságai ezt megengedik. Ahogy, mint magyaráztuk, a beavatás ténylegesen képviseli a tradíció szellemét, az "ellenbeavatás" is hasonló szerepet fog játszani az "ellentradíció" tekintetében; nyilvánvalóan azonban rendkívül helytelen volna "szellemről" beszélni a második esetben, mivel az éppen arra vonatkozik, amelyből a szellem a legteljesebb mértékben hiányzik, sőt arra, amely diametrikus ellentéte volna, ha a szellem alapvetően nem lenne túl minden szembenálláson; mindazonáltal a szembenállását kétségtelenül megkísérelték, és ezt a korábban már több ízben is említett, fordított árnyék módjára történő utánczás kíséri.

Ez az, amiért az "ellentradíció", bármennyire is messzire menjen az utánczásban, a paródián kívül sosem érhet el mást, viszont az összes paródia legszélsőségesebbike és leggigantikusabbika lesz, és - a modern világ összes hamisításának ellenére is - ez idáig mi még csak roppant halvány elképét és fölöttébb részleges próbálkozásait láttuk; ami az egyesek által közelinek tekintett jövőt illeti, valami sokkal félelmetesebb van készülben, és a mai események egymásra következésének fokozódó sebessége e közelség jele. Szükségtelen mondani, hogy - az úgynevezett "próféciák" követőinek szokásával ellentétben - többé-kevésbé pontos dátumok meghatározására még csak kísérletet sem teszünk; és még ha lehetőség is volna ilyen időpontok meghatározására a ciklikus periódusok pontos hosszúságának ismerete révén (és az ilyen esetekben a fő nehézség mindig a számítás alapjául szolgáló helyes kezdőpontok megállapításában van), az eredményt illetőleg akkor is szigorú óvatosságra lenne szükség, és pedig olyan okokból kifolyólag, amelyek pontosan ellentétesek azokkal, amelyek az eltorzított jövendölések tudatos vagy öntudatlan terjesztőit ösztönzik, vagyis azért, hogy még csak ne is kockáztassuk az együttműködést a világunkban uralkodó szorongás és zavar további növekedésével.

Bárhogyan is legyen, ami lehetővé teszi, hogy a dolgok eddig jussanak, vagyis az "ellenbeavatás" (és ez az, amit le kell szögeznünk) nem tekinthető merőben emberi találmánynak, vagyis olyannak, mint ami semmiképpen sem volna megkülönböztethető természete alapján az egyszerű "álbeavatástól"; valójában sokkal többről van itt szó, mint az "álbeavatás" esetében, és hogy ténylegesen is sokkal többről lehessen szó, ahhoz bizonyos értelemben - amennyiben valódi eredetét nézzük - abból az egyedülálló forrásból kell származnia, amelyhez minden beavatás kapcsolódik, egy olyan forrásból, amelyből mindaz származik, ami - hogy általánosan fogalmazzunk - világunkban "nem-emberi" elemet hordoz; azonban az "ellenbeavatás" ebből a forrásból egy végső kig vitt degenerálódás folytán származik, és a "végsőket" itt az a "fordítottság" képviseli, amely a tulajdonképpeni "sátánizmust" alkotja.

Egy ilyen degenerálódás nyilvánvalóan sokkal alapvetőbb, mint egy csupán bizonyos fokig deviáns tradíció degeneráltsága, sőt még egy megcsonkított és csak alacsonyabb részeiben továbbélő tradíció degeneráltságánál is gyökeresebb; többről van itt szó még azoknál a halott tradícióknál is, amelyeket már annyira magukra hagyott a szellem, hogy saját céljai érdekében maga az "ellenbeavatás" használhatja fel "maradványait", mint korábban magyaráztuk. Ez logikusan vezet ahhoz a gondolathoz, hogy ennek a szélsőséges degenerálódásnak messze vissza kell nyúlnia a múltba; és, bármennyire is homályos eredetének kérdése, van némi valószínűsége annak a gondolatnak, hogy egy olyan kontinenshez tartozó ősi civilizáció perverzójához kapcsolódhat, amelyik a jelen Manvantara katalizmáiban történt el.(2) Mindenesetre aligha szükséges mondani, hogy mihelyt a szellem visszavonult, többé még csak beszélni sem lehet beavatásról; az "ellenbeavatás" képviselő valójában éppen annyira nincsenek tudatában annak, ami esszenciális, más szavakkal egy spirituális és metafizikai rend igazságainak - és pedig sokkal jóvátehetősebbül nincsenek tudatában -, mint a hétköznapi profán emberek, mert mióta "az ég bezárult előttük", ezek az igazságok még legelemibb alapelveikben is teljesen idegenné váltak számukra.(3) Mivel az "ellenbeavatás" a lényeket nem az "emberfeletti" állapotok felé vezeti, de nem is szorítja magát kizárólagosan az emberi területen belülről, elkerülhetetlenül az "emberalatti" irányába fogja vezetni őket; és az a hatalom, amely ezt teszi, az egyetlen olyan hatalom, amely ezt megteheti; nagyon is könnyű észrevenni, hogy itt olyasvalamiről van szó, ami alapvetően különbözik az "álbeavatás" komédiájától.

Az iszlám ezotériában azt mondják, hogy az az ember, aki anélkül jelenik meg egy bizonyos "kapunál"; hogy azt normális és legitím módon érte volna el, csukva találja, és kénytelen visszafordulni, de immár nem merőben profán személyként - mert az már soha többé nem lehet -, hanem mint saher (egy inferioris rend szubtilis lehetőségeinek területén operáló varázsló vagy mágus).(4) A helyzet további tisztázása érdekében el kell mondani, hogy itt egy olyan "infernális" eljárásról van szó, amely az "égi" eljárással próbál szembefordulni, és kívülről nézve ténylegesen

is megvalósít egyfajta szembefordulást, habár az ilyen látszat csak illuzórikus lehet; és - mint ahogy azt már kimutattuk akkor, amikor arról a hamis spiritualitásról beszéltünk, amelyben azok a lények, akik eljegyezték magukat egyfajta "fordított megvalósítással", elveszítik magukat - ez az út csakis a tudatos lény totális "dezintegrálódásában" és végső felbomlásában végződhet.(5)

Természetesen ahhoz, hogy a fordított visszatükrözés révén az utánczás a lehetőségekhez képest maximálisan tökéletes lehessen, megfelelő központokat kellett alapítani, amelyekhez aztán az "ellenbeavatáshoz" tartozó szervezetek fognak csatlakozni. Ezek a központok természetesen merőben "pszichikusak" lesznek, mint ahogyan pszichikusak azok a befolyások is, amelyeket felhasználnak és közvetítenek, mert csak a beavatás és a valódi tradíció centrumai spirituálisak, viszont a már említett okok miatt bizonyos fokig képesek lesznek magukra öltetni a spirituális centrumok külső megjelenését, ily módon idézve elő a "fordított spiritualitás" illúzióját. Azonban nem szabad meglepődni azon, hogy nemcsak a szóban forgó központoknak többé-kevésbé alárendelt szervezetek, hanem maguk a központok is harcban állnak majd egymással, ugyanis az a terület, amelyen a nevezett dolgok találhatóak, a lehető legközelebb esik a "kaotikus" felbomláshoz, vagyis e területen minden opposíció szabad utat kap, ugyanis egyetlen felsőbbrendű princípium közvetlen hatása sem harmonizálja és békíti össze elemeiket, tekintve, hogy a szóban forgó területre az ilyenek hiányoznak. Vagyis mindaz, ami e központok és elágazásaik megnyilvánulásával kapcsolatos, a zavar és az összefüggéstelenség benyomását kelti, és ez a benyomás bizonyára nem illuzórikus, hanem pontosan az efféle dolgok megkülönböztető "vonása"; mintha csak negatív tudnának egyetérteni, vagyis a spirituális centrumok elleni közös erőfeszítésben, legalábbis amennyiben ezek olyan szintre süllyedtek, amelyen egy ilyen opposíció egyáltalán létrejöhet, vagyis csak amennyiben kapcsolatban állnak azzal a területtel, ami nem terjed túl individuális állapotunk korlátain.(6) Itt válik láthatóvá az, amit tulajdonképpen az "ördög ostobaságának" lehet nevezni: ugyanis az "ellenbeavatás" képviselői abban a hiszemben fordulnak szembe a szellemmel, hogy magával a szellemmel állnak szemben, holott a szellemet valójában semmi sem opponálhatja, ugyanakkor azonban öntudatlanul is alá vannak rendelve ennek az illuzórikus szembenállásnak, és ezen soha nem is tudnak változtatni, mint ahogy az összes többi létező is annak az Isteni Akaratnak engedelmessé válik - jóllehet öntudatlanul és akaratlanul -, amely alól semmi sem bújhat ki.

Így az "ellenbeavatás" képviselői - bár akaratuk ellenére és hitükkel szemben - "az isteni terv emberi területen" való megvalósulását szolgálják;(7) akárcsak az összes többi lény, akik részt vesznek ebben a tervben, és pedig úgy, ahogy az természetüknek megfelelő, de ahelyett, hogy mint a valódi beavatottak, tudatában lennének ennek a szerepnek, csak negatív és fordított aspektusáról van tudomásuk. Vagyis nem egyebek, mint bolonddá tett emberek, mégpedig oly módon, ami sokkal rosszabb számukra, mint a profán emberek számára egyszeri tudatlanságuk, mivel egyre távolabb kerülnek a principiális Egységtől, míg csak a "külső sötétségbe" nem zuhannak. De ha nem magukkal a szóban forgó lényekkel kapcsolatban vizsgálódunk, hanem a világgal mint egészszel összefüggésben, akkor el kell ismernünk, hogy akárcsak az összes többi lény, akik is szükségképpen azon a helyen vannak az egészen belül, ami megilleti őket, és tulajdonképpen teológiai nyelvezetet használva - "gondviselésszer" eszközei a ciklikus folyamatnak, ugyanis minden részleges rendnélküliségnek - még ha bizonyos értelemben a végső rendnélküliségként is jelentkezik - valamiképpen egy totális rendbe kell integrálódnia. Az eddigi észrevételek meg fogják könnyíteni annak megértését, hogy egyáltalán miért jöhet létre egy "ellentradíció", s hogy az miért nem lehet más sohasem, mint föltöbb instabil és meglehetősen mulékony, ha ez nem is akadályozza meg abban, hogy - mint korábban mondtuk - léte önmagában véve is az összes lehetőség legfélelmetesebbike legyen. Meg kell értenünk továbbá, hogy az "ellenbeavatás" pontosan és mindig is eme irányult, és hogy a negatív "antitradíció" csupán egy erre való szükségszerű előkészület volt. Most már csak az van hátra, hogy a különféle, mégis egy irányba mutató jelzések segítségével megvizsgáljuk azokat a viszonyokat, amelyekben az "ellentradíciónak" az elkövetkezendő időkben feltehetőleg meg kell valósulni.

38. fejezet: A tradícióellenességtől az ellentradicionalitásig.

(René Guénon: A mennyiség uralma és az idő jelei.)

Fordította. Buji Ferenc.

<http://new-age-kritika.blogspot.hu>

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

www.magyarmenedek.com

Ajánló